

ПЪСЕНЬ ВЪ ЧУЖБИНА

Майсторъ Веселинъ мина по скелитѣ на строежа, настани работниците, слѣзе по стълбата и кимна съ глава:

— Добре върви работата!

Младото пролѣтно слънце трептѣше отъ радостъ. Синнало се небето. Сноватъ чевръсти лѣстовици на възбогъ. Минаватъ припрѣно бързи коли. Счува се неразбрана глъчка.

— Че работа ли е пъкъ на пролѣтъ! — огледа се майсторъ Веселинъ и добритѣ му очи се засмѣха. — Где да се задържи такова време! . . .

Той погледна веднажъ и дваждъ нагоре къмъ скелитѣ, усмихна се, като да бѣха му казали блага дума, а после сви да мине откъмъ заднята страна. Да види и тамъ какво има на варниците.

И, на самъ завоя, нѣкой бързо се шумлна покрай него и отмина. Майсторъ Веселинъ не видѣ, кой бѣше. Но въ ушитѣ му звѣнна гласа на една стара, стара пѣсенъ. Още малъкъ, въ онази земя, робската, отгдето дойде, той бѣше чувалъ тази пѣсенъ отъ майка си. Бѣше я чувалъ, радвалъ ѝ се бѣше, а сега не я помнѣше. Коя пѣсенъ е тя? Кой я пѣе?

Възви се майсторъ Веселинъ, огледа — нѣма никого. Горе по скелитѣ кипи работа. А пѣсенъта все още се чува. Върна се майсторъ Веселинъ, мина подъ стълбата, излѣзе на задния дворъ, дѣто стоваряха тухлитѣ. Тамъ видѣ едно момче, че пълни малко чувалче съ тухли и пѣе. Гърбомъ е, не може да се познае. Майсторъ Веселинъ го бутна по рамото.

— Я да те видя! — рече.

Пѣвецътъ се обърна. Видѣ го майсторъ Веселинъ, ала не можа да го познае. Отъ малкитѣ работници — носи тухли горе.